

HỒI HAI

Triều Vân Nhược Tử Kim Trâm

T

hiếu niên áo xanh thái độ ung dung chậm bước đi đến trước mặt Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi, phớt cười hỏi:

- Lão trượng nội thương rất trầm trọng, chân nguyên tổn thương rất nhiều, khí huyết ánh tắc, tuy tính mạng không lo ngại, nhưng võ công e rằng bị phế từ nay...

Trì Xung Khôi lắc đầu, thở dài, giọng nã nề :

- Đa tạ tiểu hữu đã chỉ điểm, lão phu vô vàn cảm kích. Khi đã nhà tan, người mất, thân bại danh liệt, lão phu không còn bận tâm đến sự sống chết nữa.

Thương thế của ông ta quả là quá trầm trọng, ngay cả thốt ra những lời ấy cũng hết sức khó nhọc.

Thiếu niên áo xanh thoáng chau mày, không đồng ý, cười nói:

- Trông khí thế của lão trượng, trước đây hẳn là một cao thủ võ lâm, vì sao một lần nhục bại đã trở thành sồn lòng nản chí, không còn muốn sống nữa thế này ?

Dứt lời, bỗng tiến tới một bước, mắt nhìn Trì Xung Khôi, vung chỉ nhanh như gió, cách không điểm vào năm đại huyệt của Trì Xung Khôi, cao giọng nói:

- Thương thế mới cũ, nội ngoại giáp công, lão trượng đã như mũi tên hết đà, tại hạ không dám mạo muội, tạm làm cho khí huyết lưu thông chậm lại để đề phòng thương thế ác hóa...

Thiếu niên chưa dứt lời, Trì Xung Khôi sắc mặt đã trở nên hồng hào, và với giọng vô cùng cảm kích nói:

- Tiểu hữu nhân tâm hiệp dõm, lão phu vô vàn cảm kích, thủ pháp cách không điểm huyệt vô cùng cao minh, hẳn là đã được cao nhân truyền thụ, có thể cho biết tánh danh sư thừa chăng ?

Thiếu niên áo xanh mỉm cười:

- Danh tánh tại hạ lát nữa hẳn phụng cáo. Dám hỏi lão trượng, Bắc Mang Tam Ma ở trong võ lâm là người tốt hay xấu ?

Trì Xung Khôi nghe hỏi vậy, bất giác chau mày, lại đâm ra lo lắng cho chàng thiếu niên này.

Trì Xung Khôi nghĩ, qua thủ pháp cách không điểm huyết của thiếu niên này, chứng tỏ võ công hẳn cũng rất cao, và là đệ tử của một vị cao nhân tiền bối nào đó.

Nhưng như vậy lẽ ra cũng phải biết về những nhân vật trong giới võ lâm mới đúng, cơ sao thiếu niên này lại không hề biết Bắc Mang Tam Ma là người tốt hay xấu, vậy chẳng phải là một điều thiếu sót lớn ư ?

Trì Xung Khôi tuy trong lòng lo lắng nhưng miệng vẫn nói:

- Bắc Mang Tam Ma trong Thiên Tàn Môn có thể kể được là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, nhưng hành vi thì cực kỳ tàn ác.

Thiếu niên áo xanh gật đầu cười :

- Vậy là giết đi cũng không quá đáng chứ gì ?

- Quả là chết rất đáng tội.

Thiếu niên áo xanh bỗng cười lạnh lùng:

- Lão trượng, trước nay tại hạ chưa từng sát hại một người nào, lão trượng đã cho là Bắc Mang Tam Ma tội rất đáng chết thì tại hạ dùng họ để khai sát giới vậy.

Dứt lời quay người đi về phía Khô Ma Tư Mã Quân.

Lúc này Tư Mã Quân đã lấy lại bình tĩnh, trừng to mắt nhìn chàng thiếu niên áo xanh.

Trì Xung Khôi từ lúc được chàng thiếu niên áo xanh điểm vào năm đại huyết, nỗi đau đớn đã giảm đi rất nhiều, thấy thiếu niên áo xanh quá ư tự đại, xem Khô Ma Tư Mã Quân hệt như vật trong túi, thò tay vào là lấy được ngay, ông ta cũng hết sức không bằng lòng, bèn lớn tiếng nói:

- Tiểu hữu, Tư Mã Quân thủ đoạn tàn ác, không nên cuồng ngạo...

Thiếu niên áo xanh cũng cười ha hả:

- Vừa rồi tại hạ đã được chứng kiến võ công của Tư Mã Quân rồi, ngay cả Hóa Hư Huyền Cương của tại hạ mà còn không vượt qua được, muốn đả thương tại hạ e chẳng dễ dàng...

Cửu Thiên Thần Sát kêu lên:

- Hóa Hư Huyền Cương ư ? Vậy tiểu hữu chính là môn hạ của Bảo Kiếm Đạo Quán Khách Triển đại hiệp, chủ nhân Hóa Hư Tiên Động trên Thần Kiếm Phong Hoa Sơn, một quái hiệp vang danh Trung Nguyên hồi năm mươi năm về trước phải không ?

Thiếu niên áo xanh ngoảnh lại cười :

- Sư thừa của tại hạ lát nữa sẽ phụng cáo, lão trượng khởi phải đoán bùa.

Đối mặt với Tư Mã Quân đứng đầu Bắc Mang Tam Ma mà thiếu niên áo xanh dăm ngoảnh mặt ra sau nói chuyện, hào khí ấy cũng thật đáng khâm phục.

Lúc này Tư Mã Quân bỗng hung quang trong mắt biến mất, thay vào đó là vẻ vui mừng khôn xiết, tiến tới một bước, cười nói:

- Tiểu huynh đệ là cao túc của Triển Ngọc Thành lão tiền bối ư ? Khi xưa lúc lão phu phụng hầu gia sư từng được tiếp xúc với Triển tiền bối trong một thời gian khá lâu, kể ra hai người cũng là cố giao.

Thiếu niên áo xanh chau mày, ngắt lời:

- Tại hạ không thích lôi kéo quan hệ, các hạ với Triển Ngọc Thành đại hiệp giao tình thế nào, chẳng chút dính dáng gì đến chuyện hôm nay, đề cập đến làm gì ?

Khô Ma Tư Mã Quân sắc mặt biến đổi liên hồi, y quả đúng là có quen biết Bảo Kiếm Đạo Quán Khách Triển Ngọc Thành, nhưng nếu bảo là có giao tình thì thật là điều láo toét.

Người mà Triển Ngọc Thành quen biết là Thiên Tàn Tử là chủ đạo Thiên Tàn Môn, võ công cao cường, hồi năm mươi năm trước được xem là đệ nhất ma tinh trong võ lâm.

Nhưng bốn mươi năm trước, Thiên Tàn Tử đột nhiên biến mất trong võ lâm như sao sa, tiếp đến nổi lên là Bắc Mang Tam Ma, ba vị đệ tử của lão ta.

Họ nghĩ là lớp già đều nên chết đi, và những ngõ võ lâm từ nay là thiên hạ của Bắc Mang.

Nhất là Tư Mã Quân, y tự tin sau khi Tử Vân Kim Trâm đến tay, chắc chắn mình sẽ trở thành đệ nhất cao thủ võ lâm, muốn gì được đó, đứng đầu trong thiên hạ, trùng trấn thanh uy Thiên Tàn Môn...

Nhưng y thật không ngờ, ngay trong lúc khấn yếu này lại đột nhiên có kẻ thứ ba xen vào, đã không kể giao tình mà cũng chẳng màng cố cựu.

Y càng nghĩ càng tức, trước mặt hậu sinh tiểu bối, y chẳng thể tỏ ra hèn kém, bèn trầm giọng nói:

- Tiểu tử, người có danh tánh không ? Lão phu có xứng đáng giao tình với Triển đại hiệp hay không, đâu phải hạng hậu sinh tiểu bối như người có thể phê phán, hướng hồ lão phu quen biết với lệnh sư, đã kể được là trưởng bối của người rồi.

Thiếu niên áo xanh cười khẩy:

- Tư Mã Quân, các hạ thật giỏi trát vàng lên mặt, nhưng đáng tiếc là Triển đại hiệp không phải là sư trưởng của tại hạ, nên các hạ đã uống phí tâm tư...

Bỗng cất lên một tiếng huýt dài, lạnh lùng nói:

- Tư Mã Quân, tại hạ có một điều không hiểu, muốn xin các hạ chỉ giáo cho, các hạ có thể thành thật giải đáp cho tại hạ nghe chăng ?

Tư Mã Quân thoáng chau mày, tuy thấy rõ ánh mắt đối phương đã lộ sát cơ, biết là câu hỏi cũng chẳng tốt lành gì, nhưng lại chẳng thể không trả lời, đành nói:

- Người cứ hỏi, điều gì lão phu biết, nhất định sẽ trả lời khiến người hài lòng.

Thiếu niên áo xanh nghiêm giọng :

- Mấy mươi mạng người trên đỉnh Triều Vân Phong này phải chăng đều có lý do phải chết ?

Tư Mã Quân lạnh lùng đáp:

- Đúng vậy.

- Hãy nói rõ.

Tư Mã Quân cười hăng hắc:

- Tranh chấp danh lợi là phải ưu thắng liệt bại, nếu không giết được Doanh Hải Tam Tinh để lập oai thì lão phu sao thể trấn áp hào kiệt giang hồ ?

Thiếu niên áo xanh cũng cười hăng hắc nói:

- Dã tâm các hạ thật không nhỏ, Tư Mã Quân, tại hạ không hiểu vì sao các hạ lại nhẫn tâm ngay cả thủ hạ mình cũng giết sạch ?

Tư Mã Quân ha hả cười to:

- Tiểu tử, chả lẽ người không biết câu “Pháp không truyền hai tai, tài không vào bốn mắt” hay sao ? Lão phu tuy ngu muội, nhưng cũng đâu chịu bước theo vết chân của Trì Xung Khôi.

Thiếu niên áo xanh gật đầu cười :

- Tư Mã Quân, các hạ thật chẳng hổ danh “ma”, vì lợi riêng bản thân đã xem việc giết người như trò đùa, lương tâm của các hạ đâu ?

Tư Mã Quân cười khằng khặc:

- Lão phu làm việc gì cũng đều bằng vào ý thích bản thân, hai từ “lương tâm” nghe thật mới lạ. Tiểu tử, dường như ngươi chưa từng dấn thân trên giang hồ phải không ?

Thiếu niên áo xanh chau chặt mày, tức giận nói:

- Đúng vậy, tại hạ tuổi còn trẻ, quả là chưa từng dấn thân trên giang hồ, nhưng làm người xử thế cũng phải bằng vào lương tâm, nếu không có khác gì loài cầm thú...

Thiếu niên áo xanh mắt càng đậm sát cơ, và càng nói càng to tiếng hơn:

- Tư Mã Quân, chuyện hôm nay nếu như tại hạ không gặp, dĩ nhiên tại hạ không can thiệp, nhưng chẳng may các hạ lại bị tại hạ chính mắt trông thấy, mấy mươi mạng này e rằng...

Tư Mã Quân trầm giọng ngắt lời:

- Tiểu tử, ngươi dám làm gì nào ?

Thiếu niên áo xanh gần giọng :

- Tại hạ phải khiến các hạ đền mạng, trả lại sự công bằng.

Tư Mã Quân quả không hổ là một lão ma đầu xảo quyệt, tuy bị thiếu niên áo xanh nói tới mức không còn đất dung thân, song vẫn cười nói :

- Tiểu tử, thật chẳng ngờ ngươi lại dám giáo huấn lão phu.

Thiếu niên áo xanh cười khẩy:

- Chẳng những giáo huấn các hạ, mà tại hạ còn phải vì mười mấy oan hồn lúc còn sống bị các hạ sai khiến mà vẫn không thoát chết kia, đòi mạng các hạ.

Tư Mã Quân ngay lúc thiếu niên áo xanh không thừa nhận là môn hạ Triển Ngọc Thành đã đoán trước khó tránh khỏi can qua, nên y sớm đã chuẩn bị xuất thủ.

Thiếu niên áo xanh vừa dứt lời, Tư Mã Quân bỗng ngửa mặt cười vang, tiếng cười ghê rợn hết tiếng sói tru.

Thiếu niên áo xanh bất giác ngẩn người, Tư Mã Quân liền thừa cơ vung tay, hai đốm sáng vàng chớp nhoáng, im lìm bay nhanh đến phía thiếu niên áo xanh.

Đồng thời, Tư Mã Quân càng cười to hơn, nói:

- Tiểu tử, người hãy xem thử thật ra ai sẽ đòi mạng ai cho biết. Dưới Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu của lão phu, cho dù người có là Đại La Kim Tiên cũng chẳng thể thoát khỏi...

Thế nhưng tiếng cười Tư Mã Quân bỗng ngưng bật, kinh hoàng trợn to mắt, chòng chọc nhìn vào thiếu niên áo xanh.

Thì ra Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu mà y cho là thiên hạ vô địch, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không sao thoát khỏi đã không thu được hiệu quả như đã định, thiếu niên áo xanh vẫn bình yên vô sự.

Trái lại còn mỉm cười lắc đầu, với giọng khinh miệt nói:

- Tư Mã Quân, các hạ nói sao ? Gì là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu ? Sao không lấy ra để cho tại hạ được mở rộng tầm mắt ?

Tư Mã Quân lúc này đã kinh hoàng thất sắc, mắt chằm chằm nhìn vào nơi lưng thiếu niên áo xanh, thì ra Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu đang dính chặt áo thiếu niên áo xanh.

Theo lẽ, Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu này đối phó với các cao thủ võ lâm khác, chỉ cần một quả là đủ để nổ tan xác đối phương, song vì thấy thiếu niên áo xanh luyện thành Hóa Hư Huyền Cương, sợ một quả Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Kim Châu không đủ xuyên thủng cương khí đối phương, nên mới liên tiếp ném ra hai quả, một trước, một sau, nghĩ nếu quả thứ nhất không tiếp cận đối phương được thì quả thứ nhì sẽ chạm quả thứ nhất nổ tung, trong vòng một trượng khó thể toàn mạng, dù có cương khí hộ thân cũng vô dụng.

Tư Mã Quân nằm mơ cũng chẳng thể ngờ được hai quả kim châu lại cùng xuyên qua cương khí của chàng thiếu niên áo xanh và dính chặt vào áo vẫn chưa nổ.

Đó là võ công gì thế này ?

Tư Mã Quân vốn chẳng tin đó là võ công, bởi thiếu niên áo xanh tuổi còn trẻ, sao thể có được công lực hiểm thấy như vậy ?

Y nghi ngờ áo của đối phương hẳn là một bảo vật nên mới có thể hút lấy Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu của mình khiến hai quả kim châu lợi hại không phát nổ được.

Nếu thế... Tư Mã Quân bỗng nghĩ nếu như mình đoạt được bảo sam này cộng với một thân võ công của mình chẳng phải sẽ vô địch thiên hạ hay sao ?

Nghĩ đến đó, y bất giác buông tiếng cười vang, cơ hồ quên mất cường địch đang ở trước mặt mình, và cũng cơ hồ quên mất Tử Vân Kim Trâm...

Y mãi mê ao ước chiếc áo quý báu kia, không còn nhớ đến gì khác nữa, thậm chí quên cả trả lời câu hỏi của thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh cúi xuống nhìn, ra chiều sững sốt, nói:

- Lạ quá, sao lại bên lưng tại hạ lại có hai chiếc lạc vàng này ?

Đoạn lấy hai viên kim châu to cỡ long nhãn đặt lên lòng bàn tay, năm ngón co vào xòe ra, kim châu xoay tròn hai vòng, cười nói:

- Tư Mã Quân, đây chẳng phải hai quả đạn vàng là gì ? Phải chăng chính là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Kim Châu mà các hạ đã bảo là Đại La Kim Tiên cũng không thoát khỏi ?

Ngay khi đối phương lấy quả kim châu cầm tay, Tư Mã Quân đã không tự chủ được, lùi sau hai bước, khi thiếu niên áo xanh xoay kim châu trên lòng bàn tay, y lại thoái lui thêm tám bước nữa.

Bởi y sợ thiếu niên áo xanh ném trả hai quả đạn vàng khủng khiếp kia, trong khi y không chắc khống chế được hai quả đạn ấy va chạm nhau mà không phát nổ.

Khi thiếu niên áo xanh lại cất tiếng hỏi, Tư Mã Quân đã lui ra xa hơn trượng rồi, tức tối nói:

- Không sai, đó chính là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu.

Thiếu niên áo xanh lắc đầu :

- Theo tại hạ thì đây chẳng qua chỉ là hai quả đạn được làm bằng vàng, gì mà Kim Châu với Ngân Châu, nghe thật thô tục.

Tư Mã Quân cười khẩy:

- Tiểu tử, người chớ xem thường kim châu ấy của lão phu...

Thiếu niên áo xanh cười ha hả ngắt lời:

- Phải chăng các hạ định lập lại một lần nữa là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu này ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thoát khỏi ?

Tư Mã Quân chau mày:

- Vốn dĩ là vậy..

Thiếu niên áo xanh cười ngặt nghẽo :

- Tư Mã Quân, các hạ thật là không biết xấu hổ...

Tư Mã Quân đỏ mặt:

- Tiểu tử, người dám nhục mạ lão phu hử ? Người... người...

Y không sao nói tiếp được nữa, đồng thời cũng nhận thấy thiếu niên áo xanh quả thật là lợi hại.

Thiếu niên áo xanh chậm chậm đứng thẳng người, vẫn không nén được cười, nói:

- Tư Mã Quân, vì sao Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu này của các hạ lại không đoạt được mệnh tại hạ ? Hay là trong túi các hạ có quá nhiều đạn châu này nên đã lấy nhầm loại giả ?

Tư Mã Quân quắc mắt giận dữ :

- Lão, lão phu đâu phải hạng người sử dụng đồ giả.

Thiếu niên áo xanh ngửa mặt cười :

- Vậy là đồ thật, sao lại vô hiệu ? Ta thật khó thể tin được...

Bỗng tay phải vung lên, năm ngón tay duỗi ra quát:

- Tại hạ phải dùng các hạ làm bia để thử mới được.

Lập tức, hai đốm sáng vàng nhanh như chớp bay thẳng vào mặt Tư Mã Quân.

Tư Mã Quân kinh hoàng thất sắc luống cuống, y hiểu rất rõ uy lực của Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu, ngay trong khoảng khắc song châu rời khỏi tay thiếu niên áo xanh, y đã tung mình nhảy sang bên ba trượng, đỉnh ninh đã tránh được cái nguy tan xương nát thịt bởi Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu phát nổ.

Nên khi chân y chạm đất, không ngoảnh lại nhìn đã cất tiếng huýt dài, lại tung mình lao ngang về phía Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi.

Thế nhưng, y dụng tâm tuy độc, hành động tuy nhanh, nhưng thiếu niên áo xanh xem ra còn nhanh hơn y gấp mấy lần.

Tư Mã Quân vừa phóng đi được chừng hai trượng, bỗng trước mặt bóng người thấp thoáng, chỉ thấy hai quả Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu lấp lánh vàng đã xuất hiện ngay trước mặt.

Tư Mã Quân kinh hoàng hụp người xuống, thâm kêu :

- Thế là hết...

Chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.

Thế nhưng, y chẳng những không nghe có tiếng nổ, mà hồi lâu cũng chẳng thấy có động tĩnh gì.

Y chậm chậm mở mắt ra, thấy hai đốm sáng vàng tuy vẫn ở ngay trước mặt nhưng đã được thiếu niên áo xanh dùng thủ pháp cao minh thu về trong tay, cách mặt mình không đầy ba thước.

Tư Mã Quân khẽ kêu lên:

- Thật là xấu hổ !

Thiếu niên áo xanh cũng thật quá quái ác.

Chàng thấy Tư Mã Quân đã mở mắt liền cười nói:

- Các hạ tính toán cũng rất khá, nhưng đáng tiếc là đã chọn lầm đối thủ.

Tư Mã Quân chau mày tức giận:

- Tiểu tử, người thật ra là môn hạ của ai, cả gan dám sỉ nhục bậc tiền bối thế này ?

Thiếu niên áo xanh cười lạnh lùng đáp:

- Các hạ mà cũng đáng xưng là bậc tiền bối ư ? Rõ là vô sỉ.

Tư Mã Quân lúc này vẻ hung hãn đã hoàn toàn tiêu tan, tuy bị chửi mắng vẫn không kích động, chỉ một lòng tính cách thoát thân, với giọng hòa dịu nói:

- Tiểu tử, người đã không chịu cho lão phu biết xuất thân của mình, lão phu cũng chẳng ép buộc, có điều là người giữ lại Lôi Hỏa Đột Mệnh Song Châu cũng vô dụng, chi bằng...

Thiếu niên áo xanh cười khẩy ngắt lời:

- Tư Mã Quân, vật hung ác như Lôi Hỏa Đột Mệnh Song Châu này, tại hạ nhìn thấy đã bức mình, các hạ đừng lo tại hạ chiếm hữu.

Tư Mã Quân nghe vậy mắt liền sáng rực lên:

- Trả lại cho lão phu phải không ?

Tư Mã Quân đảo tròn đôi mắt một vòng, cười nói tiếp :

- Tiểu tử, đôi kim châu này quả thật có phần hung hiểm.

Thiếu niên áo xanh bỗng như sức nhớ, nhượng đôi mày nói:

- Chớ nói lời thôi, Tư Mã Quân, các vị hiệu xưng là Bắc Mang Tam Ma, vậy mà hôm nay chỉ có hai người hiện thân ở đây, còn một người nữa hiện ở đâu ?

Tư Mã Quân nghe hỏi vậy, thoát tiên ngẩn người, sau đó nhượng mày lộ vẻ vui mừng, cười to nói:

- Người hỏi tam đệ lão phu phải không ?

- Có lẽ vậy.

Thiếu niên áo xanh bởi biết rất ít về nhân vật trong võ lâm, không rõ một người nữa trong Bắc Mang Tam Ma danh hiệu là gì, nên chỉ trả lời ồm ồm cho qua.

Tư Mã Quân cười đắc ý:

- Tam đệ lão phu là Mộ Dung Kính, ngoại hiệu Túy Ma, võ công cao hơn lão phu rất nhiều.

Thiếu niên áo xanh mắt rục lên:

- Tam đệ của các hạ ngoại hiệu cũng không quá phàm tục, hôm nay không thấy hiện thân, hẳn là người rất thanh nhã.

Tư Mã Quân cười to ba tiếng :

- Không sai, tiểu tử ngươi đoán đúng một nửa.

Thiếu niên áo xanh chau mày, Tư Mã Quân nói tiếp ;

- Tam đệ của lão phu quả rất là “nhã” nhưng không kể được là “thanh”... Tiểu tử, sao ngươi dám quả quyết Mộ Dung Kính hôm nay không có mặt tại đây ?

Thiếu niên áo xanh mỉm cười, lúc này chàng đã biết rõ Tư Mã Quân đang toan tính gì trong lòng, song vẫn giả vờ nói:

- Sư muội các hạ đã táng mạng, nếu Túy Ma Mộ Dung Kính mà có mặt tại đây, lẽ nào lại làm ngơ không cứu, trừ phi...

Tư Mã Quân bối rối:

- Trừ phi sao ?

- Trừ phi y không có mặt tại đây.

Tư Mã Quân cười hăng hắc:

- Chưa hẳn, trừ phi Mộ Dung Kính không muốn hiện thân, bằng không tiểu tử ngươi chắc chắn sẽ táng mạng dưới Túy Tiên Chưởng của y...

Thiếu niên áo xanh bỗng nhượng mày, đưa mắt nhìn về phía sau một tảng đá to cách đây chừng năm mươi trượng, cười giòn cao giọng nói:

- Sau tảng đá kia là vị bằng hữu nào ? Kính xin hiện thân ra gặp.

Ngay khi thiếu niên áo xanh cất tiếng nói, Tư Mã Quân đã lẳng lặng di chuyển về phía bờ núi hơn hai trượng.

Thiếu niên áo xanh như không hay biết, chỉ chăm chú nhìn về phía sau tảng đá to, từ đó thốt tha bước ra một thiếu nữ áo hồng dài phết đất, mái tóc óng ả buông xõa sau lưng, một sợi giây gấm tung bay xa hơn trượng...

Thiếu nữ áo hồng đẹp tựa thiên tiên, bước đi nhẹ như gió thoảng, phong thái thanh cao thoát tục đến nỗi Tư Mã Quân đang định đào tẩu cũng phải ngậm ngẩn, đôi mắt bé tí dầm dật dăm dăm nhìn vào mặt nàng ta, không thu về được nữa.

Thiếu niên áo xanh cũng ngẩn người, nhưng đó chỉ là ngạc nhiên bởi sự hiện thân của thiếu nữ áo hồng mà thôi.

Khi đã nhận rõ thiếu nữ áo hồng là ai, chàng chỉ mỉm miệng cười.

Thiếu nữ áo hồng đứng đĩnh tiến tới, nhoẻn cười nói;

- Ta biết không thể nào qua mắt được công tử.

Câu nói của nàng ta có hai nghĩa, ngoài việc ẩn nấp sau tảng đá, còn có một điều thâm kín khác mà người ngoài không thể thấu hiểu được.

Thiếu niên áo xanh mỉm cười nói:

- Mộng Viễn này vì cứu người nên đã trể hẹn Lan Châu, rất là có lỗi, chẳng hay tiên tử lượng thứ cho chăng ?

- Công tử không cần tự trách. Ta chính là được tiên tử sai phái đến đây giải thích với công tử.

Thiếu nữ áo hồng này đã xinh đẹp đến thế, thử nghĩ tiên tử còn xinh đẹp đến mức nào nữa ?

Tư Mã Quân hai mắt mở to hết cỡ, Cửu Thiên Thần Sát cũng kinh ngạc đến tột cùng.

Thiếu niên áo xanh cười giòn:

- Vậy thì tốt quá, tiên tử cũng có việc bận ư ?

Thiếu nữ áo hồng được gọi là Vân nhi thấp giọng :

- Tiên tử bảo ta đến đây để xin Cốc công tử hoãn ngày du ngoạn Lan Châu mười hôm, địa điểm đổi lại là Động Đình hồ.

Qua lời thiếu nữ áo hồng Vân Nhi, Trì Xung Khôi và Tư Mã Quân đã biết thiếu niên áo xanh này họ Cốc, và vừa rồi chàng đã tự xưng là Mộng Viễn, hãnh danh tánh của chàng là Cốc Mộng Viễn.

Tuy nhiên, họ chưa từng nghe đến cái tên Cốc Mộng Viễn trong giới võ lâm...

Thiếu niên áo xanh Cốc Mộng Viễn cười to nói:

- Vậy thì phiền cô nương về báo lại với tiên tử, Mộng Viễn này nhất định sẽ đến đúng hẹn.

Vân Nhi nhún cười :

- Cốc công tử đừng quên đấy nhé.
- Không đâu.

Cốc Mộng Viễn thoáng chau mày nói tiếp :

- Cô nương làm sao trở về thuyền được ? Phải chăng Lan Châu đang đỗ dưới núi ?

Vân Nhi lắc đầu :

- Tiên tử bảo ta trực tiếp đến Động Đình Hồ...

Cốc Mộng Viễn bỗng mất đảo quanh, hối hả nói:

- Vân Nhi, tại hạ không thể đi cùng cô nương được.

Vân Nhi cười khúc khích, đưa tay vén tóc, giọng thoáng buồn, khẽ nói:

- Công tử yên tâm, Vân Nhi này cũng rất biết tự xét mình.

Thoáng dừng, bỗng lại cười nói:

- Công tử, kim châu trong tay công tử đẹp quá.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bề ngoài thì đẹp nhưng trong chứa hung ác, cô nương có thể đi được rồi.

Tứ Mã Quân hết sức lấy làm lạ, đối với người đẹp thế này mà đành lòng buông lời xua đuổi, thiếu niên áo xanh này thật quá kiêu căng.

Nhưng Vân Nhi không hề tức giận, cười nói:

- Cốc công tử, ta định xin công tử một vật.

Cốc Mộng Viễn chìa tay cười :

- Nói đi.
- Công tử hãy cho ta đổi kim châu kia đi.

Vân Nhi vừa nói ra, chẳng những Cốc Mộng Viễn sửng sờ mà cả Trì Xung Khôi và Tứ Mã Quân cũng hết sức bất ngờ.

- Vân Nhi, không được đâu, vả lại cũng không phải của tại hạ...

Vân Nhi cười ngắt lời:

- Vân Nhi biết không phải là của công tử.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vân Nhi, vậy chẳng phải gây khó xử cho tại hạ hay sao ? Cô nương, tại hạ đang định...

Vân Nhi tiếp lời:

- Định trả lại cho chủ nhân chứ gì ?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng vậy.

Vân Nhi cười :

- Vậy cho Vân Nhi mượn được không ?

Trong khi nói đã đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn, đưa hai tay ra nói tiếp :

- Vân Nhi không lấy luôn đâu.

Cốc Mộng Viễn không còn cách nào, đành trao Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu cho Vân Nhi, song vẫn cảnh cáo:

- Không được để va chạm nhau đấy.

Vân Nhi mỉm cười :

- Vân Nhi này đâu dại đến mức vậy, Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu của Khô Ma khét tiếng trong võ lâm, ngoại trừ thân thủ như công tử, ai dám...

Trong khi nói, Vân Nhi đã lật qua lật lại đôi kim châu mấy lượt, ra chiều hết sức ưa thích không muốn trả lại.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy thoáng chau mày khẽ nói:

- Vân Nhi, hãy trả lại đây.

Vân Nhi đôi mắt long lanh đảo tròn, nghiêng đầu cười :

- Đây không phải là vật của công tử, trả lại cho công tử đâu có đúng.

Cốc Mộng Viễn biến sắc mặt, nghiêm giọng :

- Vân Nhi, đừng đùa nữa, thôi hãy đi đi...

Vân Nhi cười khúc khích:

- Nếu công tử thật sự muốn trả lại cho chủ nhân, để ta trả thay có được không ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu:

- Không được, hãy đưa đây.

Vân Nhi đảo mắt nhìn vào mặt Cốc Mộng Viễn, cũng lắc đầu nói:

- Công tử cũng biết đây là vật hung ác, ta thay công tử trả lại cho lão ma này có được không ?

Vừa dứt lời đã nhẹ vung tay, hai đốm sáng vàng nhanh như sao xẹt rít gió bay về phía Tứ Mã Quân đang đứng ngoài hai trượng, đồng thời quát to:

- Lão ma đầu, hãy đón lấy báu vật của lão.

Hành động của Vân Nhi thật quá bất ngờ, chỉ nghe Cốc Mộng Viễn quát to:

- Lui mau.

Đồng thời người đã như quỷ mị lao đuổi theo kim châu.

Tứ Mã Quân đang ngây ngẩn trước sắc đẹp của Vân Nhi, hai mắt không hề rời khỏi gương mặt tươi xinh và duyên dáng của nàng, khi nghe rõ ý nghĩa trong lời nói của Vân Nhi thì đôi kim châu đã bay đến trước mặt.

Tứ Mã Quân không còn kịp né tránh nữa, chỉ còn cách duy nhất là bắt lấy đôi kim châu, nhưng y không dám chắc sẽ bình yên vô sự.

Tứ Mã Quân vận hết chân lực toàn thân, hai tay mười ngón vươn ra chụp vào kim châu.

Bỗng Tứ Mã Quân tung mình lên và hét to:

- Nha đầu thối tha, ngươi dám...

Trong khi Cốc Mộng Viễn cũng đang lao đến, chàng đã phát hiện Vân Nhi giở trò trong khi ném trả kim châu.

Thì ra đôi kim châu đã chia ra một trước một sau bay đi, và khi đến gần Tứ Mã Quân, quả sau bỗng gia tăng tốc độ bay thẳng vào quả trước.

Cốc Mộng Viễn dù bản lãnh thông thiên lúc này cũng không sao thi thố đành chừng người đứng lại ngay.

Liên sau đó, đôi kim châu va chạm vào nhau, “đùng” một tiếng vang rền, cát đá tung bay, lá rơi lả tả.

Tứ Mã Quân dù đã tung mình lên không, song vẫn còn trong phạm vi uy lực một trượng của Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu, đương nhiên là không thoát hiểm.

Cốc Mộng Viễn mượn vào giòng khí lưu do sức nổ gây ra, lướt lui về chỗ cũ.

Vân Nhi khẽ cười, lè lưỡi nói:

- Ghê gớm thật, Cốc công tử, Vân Nhi không tề đấy chứ ?

Cốc Mộng Viễn cười nhả nhúm, vừa định đáp lời, bỗng lại vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lập tức Tư Mã Quân bị nổ tan tành thành tro bụi, theo gió bay đi mất.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu thở dài :

- Cũng may là tại hạ lui về, không thì e đã táng mạng rồi.

Vân Nhi kinh hoàng đứng thừ ra hồi lâu mới nói:

- Công tử, sao thế này ? Chả lẽ Lôi Hỏa Đoạt Mệnh Song Châu quả thật lắm trò quỷ quái đến vậy, nổ đến những hai lần hay sao ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không phải, nổ lần sau là những quả trong túi Tư Mã Quân...

Nhưng chốc lát, bỗng lắc đầu to tiếng nói:

- Vân Nhi, ở đây mọi sự đã có tại hạ, hãy đi ngay đi.

Vân Nhi nảo nề đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, cúi đầu khẽ nói:

- Vân Nhi này sớm đã biết công tử ghét ta...

Cốc Mộng Viễn chau mày, lặng thinh cất bước đi về phía Cửa Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi, bỏ lại Vân Nhi lòng ngập đầy ai oán, đứng thừ ra tại đó :

- Vân Nhi, không phải tại hạ ghét cô nương đâu, mà là tiên tử rất cần có người đắc lực như cô nương ở bên cạnh, cô nương nên cấp tốc đến Động Đình Hồ mới phải.

Hồi lâu Cốc Mộng Viễn mới ném đến những lời ấy, khiến Vân Nhi hết sức vui sướng, liền tức quay người phi thân xuống núi, và dương thanh nói:

- Vân Nhi đợi công tử ở Động Đình Hồ.

- Nàng đợi ta ư ?

Cốc Mộng Viễn thâm phì cười, lúc này chàng đang đứng ở trước mặt Cửa Thiên Thần Sát.

Cửa Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi thần thái nghiêm nghị nói:

- Cốc thiếu hiệp, lão phu.... xin thiếu hiệp hãy cho biết sư môn, để lão phu khỏi...

Ông như có việc gì rất trọng đại, trước khi biết rõ sư môn đối phương, không tiện nói ra.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng nói:

- Tại hạ là Cốc Mộng Viễn, gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách...

Trì Xung Khôi chau mày:

- Tử Trúc Lâm Trung Khách ư ?

Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Võ công của tại hạ đa phần là do năm vị sư huynh truyền thụ...

Trì Xung Khôi không nén nổi thắc mắc, xen lời:

- Năm vị sư huynh của thiếu hiệp là ai ?

Cốc Mộng Viễn phớt cười :

- Người có thần công Hóa Hư Huyền Cương, lão trượng hãn đã rõ.

Trì Xung Khôi giật nảy mình:

- Triển đại hiệp ư ? Thật không ngờ !

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ chỉ ngẫu nhiên gặp may thôi, lão trượng hà tất kinh ngạc. Có điều là nguyên hung đã chết, đại ác đã trư, lão trượng định đến đâu dưỡng thương, tại hạ sẵn sàng hộ tống.

Trì Xung Khôi lắc đầu :

- Không cần đâu, lão phu tự biết mình sắp đến ngày tàn rồi.

Cốc Mộng Viễn cười khích lệ:

- Thương thế tuy nặng, nhưng chưa đến nỗi trí mạng, sao lão trượng lại chán nản thế này ?

Trì Xung Khôi cười ảo não:

- Lão phu lòng đã chết từ lâu, thiếu hiệp không cần khuyên nhiều. Những ngày qua sở dĩ lão phu kéo dài tàn hơi là bởi tâm nguyện chưa tròn, hôm nay thì lão phu đã có thể làm tròn tâm nguyện rồi.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Thế nên, lão phu chết đi cũng không còn gì hối tiếc nữa.

Cốc Mộng Viễn thật không hiểu vì lẽ gì lão nhân này lại chán đời như vậy, lắc đầu thở dài nói:

- Lão trượng không thấy như vậy là quá cố chấp chăng ?

- Không, Cốc thiếu hiệp, việc Tư Mã Quân cưỡng bức lão phu trao ra Tử Vân Kim Trâm, hẳn là thiếu hiệp đã chứng kiến rồi phải không ?

- Vâng, nhưng Tử Vân Kim Trâm đâu có trong mình lão trượng.

Trì Xung Khôi cười thê thiết nói:

- Thiếu hiệp, Tử Vân Kim Trâm quả có trong mình lão phu.

-Ồ !

CCốc Mộng Viễn chau mày, hiển nhiên chàng không thích người giả dối.

Trì Xung Khôi như hiểu được ý chàng, cười ảo não:

- Đối với hạng người như Tư Mã Quân, lão phu chẳng thể không giả dối được...

Cốc Mộng Viễn vẫn không vui hỏi:

- Vậy Tử Vân Kim Trâm hiện ở đâu ?

Trì Xung Khôi vẽ mặt biến đổi mấy lượt, như đang cân nhắc quyết định dứt khoát.

Cốc Mộng Viễn chăm chăm nhìn ông ta...

Trì Xung Khôi chậm chậm đưa tay lên trước ngực, bỗng mắt rục thần quang, nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói:

- Ở đây !

Đột nhiên, máu tuôn xối xả, trong tay Trì Xung Khôi đã có thêm một ngọn trâm vàng dài cơ ba tấc, sáng lấp lánh và ánh tím di động.

Cốc Mộng Viễn hốt hoảng la lên:

- Lão trượng...

Nhưng Trì Xung Khôi đã uể oải ngã ra sau, trước ngực thủng một lỗ to, máu tuôn xối xả ròng ròng...

Cốc Mộng Viễn sau một thoáng sửng sờ, lập tức với thủ pháp nhanh nhất điểm liên tiếp vào bảy nơi yếu huyệt kinh mạch của Trì Xung Khôi, máu tươi liền ngừng chảy.

Sau đó chàng buông tiếng thở dài, ngưng tụ công lực toàn thân, đặt tay lên huyệt Thiên Phủ của lão nhân.

Chàng phải cứu chữa cho lão nhân này, đó là vì đạo nghĩa võ lâm, nhưng hy vọng rất là mong manh.

--- ∞ ∞ ---